

THE LOST SISTERS

az elveszett nővérek

„Rajongóknak kötelező!”

– Nikike_k, moly.hu

fine
selection

HOLLY BLACK

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

HOLLY BLACK

THE
LOST
SISTERS

az elveszett nővérek

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

Emlékszel a Mr. Fox című mesére?¹

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy gyönyörű és okos lány, akit nagyon szerettek a bátyjai és a kériói, többek között egy titokzatos férfi, aki a Mr. Fox névre hallgatott. Senki sem ismerte őt igazán, csak azt tudták, hogy kifogástalan úriember, és egy óriási kastélyban él. A lánynak ő tetszett leginkább, és hamar elhatározták, hogy egybekelnek.

De a lány nemcsak gyönyörű és okos volt, hanem kíváncsi is. Ezért még az esküvő előtt – akkor, amikor Mr. Fox az állítása szerint üzleti útra indult – elment, hogy megnézze a kastélyt, ahol később élni fog. A szóbeszéd igaznak bizonyult, a kastély valóban óriási volt, magas, vaskos falakkal, amiket borostyán lepett be, és egy mély vízcsatornákkal. Ahogy a lány közelebb ért, látta, hogy a kapu fölé szarkákat véstek a kőbe:

LÉGY MERÉSZ, LÉGY MERÉSZ.

¹ Angol népmese, a Kékszakáll egyik változata. A fox jelentése róka – a fordító megjegyzése.

Továbbment, át a kapun, egészen egy ajtóig, ahol újabb feliratot talált:

LÉGY MERÉSZ, LÉGY MERÉSZ, DE NE TÚL MERÉSZ.

Csak továbbment, belépett az üres kastélyba. Addig járta a csodás folyosókat és szalonokat, míg egy óriási lépcsősorra nem bukkant. Fent újabb ajtó várta, felette az állt:

LÉGY MERÉSZ, LÉGY MERÉSZ, DE NE TÚL MERÉSZ,
MÉG A VÉGÉN SZÍVED VÉRE ODAVÉSZ.

Amikor kinyitotta az ajtót, a helyiség tele volt menyasszonyok holttestével. Némelyiket nemrég ölhatték meg, a ruhájukat vér szennyezte. Mások szinte csontváznak tűntek. Mindannyiukat egyértelműen az esküvőjük napján gyilkolták meg.

A lány rémülten becsapta az ajtót, és leszaladt a lépcsőn. Ki is menekült volna a kastélyból, csakhogy ebben a pillanatban Mr. Fox belépett az ajtón. A legújabb áldozatával a karjában. A lány gyorsan elbújt egy hatalmas váza mögött, és csendben meghúzta magát, míg Mr. Fox felcipelte új aráját a lépcsőn. A tetejére érve megpróbálta lehúzni a gyűrűt a halott lány ujjáról, de nem járt sikerrel, úgyhogy előhúzta a kését, és levágta a lány kezét. A vértől izsamós kéz leesett – egyenesen a rejtőzködő lány ölébe. A férfi úgy döntött, majd később megkeresi, előbb bevitte a holttestet a rémkamrájába, a lány pedig megszökött.

Mr. Fox másnap meglátogatta, hiszen eljött az idő, hogy aláírják a házassági szerződést. A lány ekkor – a fiverei és a családja gyűrűjében – elmesélte, mi történt, mintha csak egy rossz álmom lett volna.

Mr. Fox minden meghökkentő fordulatnál tagadta, hogy így lenne, de miután a lány előhúzta a meggyilkolt ara kezét, ujján a gyűrűvel, senki sem hitt már neki. A lány bátyjai felugrottak, és felkoncolták Mr. Foxot.

Gyakran eszembe jut ez a történet. Folyton csak ez jár a fejemben.

Te szereted az ilyen történeteket. A gonoszt megölik, sőt, kardélre hányják. Bosszút állnak. A merészséget megjutalmazák. De mi van azokkal a lányokkal, azzal a sok-sok engedelmes lánnyal, akik hittek, szerettek, férjhez mentek és meghaltak? Ők talán nem voltak merészek?

Le merném fogadni, hogy szerinted nem. Le merném fogadni, hogy szerinted ostobák voltak.

Ez a te bajod, dióhéjban: ítélkezel. Mindenki követ el hibákat. Nem a megfelelő személybe vetik a bizalmukat. Beleszeretnek valakibe. Mindenki, csak te nem. Ezért olyan nehéz tőled bocsánatot kérni.

Mégis megteszem. Bocsánatot kérek. Mármint fogok. Elmagyarázom, mi történt, és hogy mennyire sajnálom.

Kezdjük egy romantikus történettel.

De lehet, hogy végső soron ez is rémtörténet. Úgy tűnik, sokszor csak a legvégén derül ki, hogy melyikről van szó.

Volt egyszer egy gyönyörű és okos nő, és mert gyönyörű és okos volt, úgy hitte, mindig boldog lesz. Talán több esze is lehetett volna, de nem volt.

Amikor megismerkedett a jövődöbelijével, a férfi a vér, az olajos pengék, a szeles sziklavidék illatát árasztotta. Az udvarlása elbűvölő volt, régimódi. Az ismeretlennel csábított, egy nagyszerű élettel. És bár a nő szülei kellemetlenül érezték magukat a férfi társaságában, a barátai pedig megrettentek tőle, a nő csak még jobban beleszeretett, még fontosabbnak érezte magát. Ha voltak is fenntartásai, hát mélyre temette őket. Hiszen korábban is minden tökéletesen alakult az életében. Elképzelni sem tudta, hogy most másképp történjen.

Úgyhogy átköltözött a férfi kastélyába a hullámokon túlra. És rájött, miféle rémségeket rejteget a szíve választottja.

Kíváncsi lennék, anyát is ostobának tartod-e, mint azokat a lányokat az első mesében. De anya története tanmese. Mindegyik történetnek van tanulsága.

A tündérmesék ilyesmikre tanítanak: Ne térj le az útról! Ne bízz a farkasokban! Ne lopj el semmit, olyasmit se, amiről úgy gondold, egyetlen épeszű embert sem érdekelne! Oszd meg másokkal az ételt, de ne bízz azokban, akik meg akarják osztani veled a sajátjukat; ne egyél a fényes, piros almáikból, se a mézeskalács házukból, se semmi egyébből! Légy kedves – mindig nagyon kedves – és udvarias mindenkivel: királyokkal és koldusokkal, boszorkányokkal és sebesült medvékkel egyaránt! Ne szegd meg az ígéreteidet!

Légy merész, légy merész, de ne túl merész!

Fontos, hogy megtanuljuk azt a leckét, amit anyánk nem.

Volt egyszer három nővér, akik a kertvárosban éltek. Három lány, Vivienne, Jude és Taryn. A legidősebb maga is tündér volt, hasított pupillával és hegyes füllel. A két kisebb ikerpár volt, az arcuk kerek, akár egy-egy ínycsiklandó barack. Az apjuk kovácsként dolgozott, az interneten árulta a kardjait. Az anyjuk segített neki a vállalkozásban. Nem szeretett kellemetlen dolgokkal foglalkozni, túllépett a hibákon, a bűnbánaton, azon a tényen, hogy a múltját porig égetve elmenekült Tündérföldéről, a férjétől.

És amikor anyát mégis utolérte a múltja, a következményekkel már nem neki kellett együtt élnie. Apával együtt pillanatokon belül életüket veszítették. Minket, lányokat pedig a tenger túlsópartjára vitt egy szörnyeteg, hogy ott neveljen fel. A három elveszett nővér. Ez is úgy hangzik, mint egy mese, nem?

De ugorjunk egyet, hagyjuk a vérontást, a sírást, azt, hogy féltünk ettől a rettenetes új helytől, ami tele volt rettenetes, mágikus lényekkel!

Ugorjunk oda, ahol elkezdődött az, amiben akkorát hibáztam!

Ott kezdődött, hogy Locke levelet csempészett a táskámba. Nyilván a palotában tette, ahol a tanítók a nemesség gyermekeit – minket – történelemre, talányokra, jövőmondásra okítják, és minden egyébre, amire ahhoz van szükség, hogy a társadalom hasznos tagjává válhassanak.

Ha az ablakod alá állok, kijössz hozzám?

Locke mindig Elfhon legfiatalabb hercegével múlatta az időt. A haja olyan volt, akár a rókabunda, és a nevetésével még az almákat is képes lett volna lebűvölni a fákról. Mégis miért írt ilyesmit – vagy bármi egyebet – egy halandó lánynak?

Gondolom, megakadt rajtam a szeme.

Egyik nap, amikor te a lovagi tornára gyakoroltál, én pedig olvastam, Locke átnézett a vállam felett. A könyvben lévő kép egy hosszú kést szorongató hercegnőt ábrázolt egy kígyó ölelésében.

– Milyen érzés? – kérdezte Locke. – Bennragadni egy tündérmesében?

– Milyen érzés beleszületni? – vágtam rá, de azonnal ostobának is éreztem magamat.

Kockázatos dolog volt Cardan herceg rémes barátaival beszélgetni, de amikor Locke elvagyorodott, hirtelen előntött a merészség.

– Kedvelem a történeteket – válaszolta. – És talán téged is.

Három nappal később kaptam tőle a levelet.

A mesék olyan lányokkal vannak tele, akik várnak, túrnek, szenvednek. Jó lányokkal. Engedelmes lányokkal. Olyan lányokkal, akik addig morzsolják pusztá kézzel a csalánt, míg már a vérük folyik. Olyan lányokkal, akik vizet hordanak boszorkányoknak. Olyan lányokkal, akik pusztaságokon bolyonganak, hamu közt alszanak, és otthont teremtenek átváltoztatott fivéreiknek az erdőben. Olyan lányokkal, akiknek nincs kezük, nincs szemük, nincs hangjuk, sőt, befolyásuk sincs semmire.

Aztán megjelenik a herceg lóháton, meglátja a lányt, és gyönyörűnek találja. Nem *annak ellenére*, hogy szenved, hanem *pont azért*.

És amikor megláttam a levelet a táskámban, arra gondoltam, hogy talán már nem pusztán bennragadtam egy tündérmesében. Talán most én lehetek a főszereplő.

Miközben Madoc hosszú asztalánál vacsoráztunk, és Oriana a kis Oakot babusgatta, Vivi fintorgott, te pedig a vadhúst döfködted a késeddel, nekem unos-untalan elkalandoztak a gondolataim. Újra meg újra eszembe jutott Locke. Később, a szalonban megpróbáltam befejezni a hímzést a bársonyköpenyemen, de folyton beleszúrtam a tűt az ujjamba, és végül Oriana rákérdezett, minden rendben van-e.

Emlékszel arra az estére? Ott ültél a tűz előtt, a lángok fényében, és göndör, barna tincseid folyton az arcodba hullottak, ahogy a törődöt fényesítetted. El akartam mesélni, milyen levelet kaptam, de féltem, hogy figyelmeztetnél, biztos átverés az egész. Hogy Locke csak meg akar szégyeníteni. Hiszen pontosan tudad, hogy a legfiatalabb, legrémesebb elfhoni herceg kebelbarátja. Tudad, hogy Lockenak és a barátainak a kegyetlenkedés a legkedvesebb időtöltésük.

De nem Locke követte el a legszörnyűbb dolgokat. Ő nem olyan, mint Cardan herceg, aki muzsikaként hallgatta mások zokogását, aki ellopta a fókátündérek bőrét, hogy *felpróbálja*, aki annyi mindent összetört és felégetett, hogy állítólag már nem látták szívesen az apja palotájában.

Legalábbis hinni akartam, hogy Locke más, mint ő.

Nem akartam, hogy a levél átverés legyen.

Utálok, ha valaki nem kedvel. Utálok, hogy a tündérek lenéznek minket, amiért halandók vagyunk. Azzal vigasztalom magamat, hogy szükségük van ránk, még ha ezt nem is vallanák be. Kellenek a halandó szeretők, hogy halhatatlan gyermeket nemzhessenek, és a halandók ambícióiból merítenek ihletet. Nélkülünk nem születne elég gyermek, nem írnának, nem énekelnének elég balladát.

És azzal vigasztaltam magamat, hogy megértem a barokkos szokásaikat, azt, hogy milyen nagyra becsülik az udvariasságot. Éppen ezért nem hagyhattam megválaszolatlanul Locke levelét. A jó modor megkívánta, hogy valamiképpen feleljek rá.

Azt természetesen nem kívánta meg a jó modor, hogy beleegyezzek a találkozóba.

Ahelyett, hogy veled osztottam volna meg a dilemmámat, Vivihez fordultam. Odakint volt, a csillagokat nézte.

– Jósolsz? – kérdeztem.

Te meg én nehezen olvassuk ki a jövőt az égből. Egyikünk sem lát elég jól a sötétben ahhoz, hogy pontosan le tudjuk jegyezni a csillagok mozgását.

Talán ha ügyesebbek lennénk, láttuk volna, mi vár ránk.

Vivi a fejét rázta.

– Gondolkodom. Anyán. Eszembe jutott valami, amit ő mondott.

Nem tudtam, mit felelhetnék erre. Ismered Vivit, vidám, ha minden úgy alakul, ahogy szeretné, és gyötrődik, ha nem. Egész héten ingerlékeny volt, amikor csak tehetette, átszökött a halandók világába. Mindig ilyen az ideköltözésünk meg a szökési kísérletünk évfordulóján. De most cseppet sem vágytam a rosszkedvére. A tanácsára volt szükségem.

Vivi hangja különösen, távolian csengett.

– A fürdőkádban voltam, hajókat süllyesztettem el, és műanyag cápákat küldtem utánuk a hab alatt. Nagyon kicsi lehettem. És akkor anya azt mondta: „Muszáj *kifejezetten* kedvesnek lenned másokhoz. A többi gyerek viselkedhet szörnyetegként, de te nem.”

– Nem tűnik igazságosnak – feleltem, de közben elfogott az irigység, hogy Vivi ennyi mindenre emlékszik anyával és apával kapcsolatban. Én az arcukat sem tudom magam elé idézni részletesen.

– Én is így éreztem. – Vivi megvonta a vállát. – Úgyhogy még több hajót elsüllyesztettem.

– Ó! – préseltem ki magamból értetlenül.

– De lehet, hogy jobb lett volna, ha hallgatok rá. – Felém fordult, és rám függesztette azt a hátborzongató, macskaszzerű tekintetét. – Nem tudom, megtanultam-e valaha, hogyan legyek *kifejezetten* kedves. Szerinted?

Nem szívesen vallom be, de Vivi néha megrémít. Hiába szereti annyira a halandó dolgokat, olykor teljesen idegennek tűnik. Főleg olyankor, ha úgy érzem, én is csak egy vagyok a halandó dolgok közül, amiket szeret, talán pont azért, amiért a halandó filmek, dalok és képregények is annyira vonzzák: eszményíti a gyerekkorát.

Nem tudom, te éreztél-e ilyesmit valaha. Talán meg kellett volna beszélnem ezt veled. Talán nagyon sok mindent meg kellett volna beszélnem veled.

– Hát – ragadtam meg a lehetőséget, amit Vivi kérdése kínált –, *kifejezetten* kedves lenne tőled, ha segítenél nekem. Levelet kaptam egy fiútól, és vissza kellene írnom valamit, de nem tudom, pontosan mit.

Előhúztam a zsebemből a cetlit. Remény és félelem kavargott bennem, ahogy az ujjaim a papírhoz értek. Félig arra számítottam, hogy csupán a képzeletem szüleménye az egész. Felhevülő arccal nyújtottam át.

Hidd el, egy pillanatig sem gondoltam azt, hogy a sajátomon kívül bárki másnak bajt hozhatnék a fejére!

Vivi tökéletesen lát a sötétben, így könnyedén elolvasta az üzenetet.

– Locke? – Úgy tűnt, mint aki próbálja beazonosítani, kiről van szó. Nem tudtam eldönteni, hogy ugrat-e. – Szóval szeretnél találkozni ezzel a fiúval a holdfényben? Csókot lopni?

Mintha ilyen egyszerű lenne!

– Mi van, ha átverés? Játszma?

Ahogy Vivi felém fordult, oldalra billentette a fejét. Színtiszta zavarodottság ült az arcán. Mintha felesleges lett volna attól félnem, hogy összetörik a szívemet. Fogalma sem volt, milyen veszélyes lehet egy összetört szív. Neked van. Te tudod.

– Akkor egyszerűen kineveted és jó erősen lábon rúgod azt a fiút, amiért bajt kevert – felelte Vivi egy vállrándítás kíséretében. – Vagy vidd magaddal Jude egyik kardját, és kergesd meg vele! Téged is ugyanúgy megtanítottak vívni, valamire csak emlékszel még.

– Nem voltam túl ügyes. Folyton bocsánatot kértem, ha eltaláltam valakit – emlékeztettem.

Madoc legalább az egyikünket ki akarta tanítani a mesterségére – a háború művészetére. Bizonyára Viviben reménykedett. De te voltál az, aki tanulni szeretett volna. Akinek igazán van hozzá érzéke. Te voltál az, aki újra meg újra felpattant, hiába döntött le a lábadról.

Régen mindig azt mondogattad, hogy ügyes vagyok. Könnyen elsajátítom a mozdulatokat. De én nem akartam megtanulni őket. Már a pusztá gondolatot is gyűlöltem, hogy esetleg szükségem lehet rájuk.

Elfhon előtt azt hittem, ugyanolyanok vagyunk. Ikrek. Ugyanolyan ruhát hordtunk. Ugyanúgy neveltünk, és ugyanazokon a dolgokon. Még egy furá nyelvet is kitaláltunk, elméletileg a plüsseink beszéltek úgy. Emlékszel?

Persze volt, amiben különböztünk. Én mindig is szegénylős voltam. Te sosem mondtál nemet a kihívásokra, pedig egyszer letört egy darab az egyik fogadból, amikor megkergetted az egyik szomszéd gyereket a medence betonszélén.

De ezek a különbségek nem tűntek fontosnak Madoc érkezéséig. Addig, amíg rá nem támadtál, míg én csak zokogtam. Meg akartad ütni. Hasztalan próbálkozás volt. Oktalanság. Úgy mentél neki, mintha nem érdekelne, hogy az életeddel fizethetsz érte.

Azután minden olyan lett, mint egy kihívás, amiből képtelen vagy kihátrálni.

És elkezdte elhallgatni előlem dolgokat. Nem mondtad el, miért hiányzik egy ujjperced, és mi történt aznap éjjel, amikor senki sem talált. Nem csak én titkolóztam. Te is rengeteg mindent elhallgattál.

Erre valószínűleg azt mondanád, hogy kifogásokat keresek. Hogy valójában nem is sajnálom. Pedig csak őszinte vagyok. És próbálom úgy elmesélni az egészet, ahogyan történt.

– Akkor felejtse el! – javasolta Vivi.

Nem hallgattam rá.

– Lehet, hogy mégsem játszma. Mindenesetre valahogy válaszolnom kell.

– Vedd rá Jude-ot, hogy vonja el a figyelmét, és amíg őt nézi, belecsempészheted a leveledet a táskájába. Vagy odamehetsz hozzá te, és Jude intézi a levelet. Arra kevésbé számítna.

– Jude-ot nem érdeklik a fiúk – vágtam rá, talán egy kissé hevesebben, mint szerettem volna. Megrémített a gondolat, hogy Nicasia, vagy ami még rosszabb, Cardan herceg rajtakap. Szó sem lehetett róla, hogy a palotában adjam oda Locke-nak a levelet. – Csak a kardok meg a stratégia érdeklik.

Vivi felsóhajtott. Valószínűleg már bánta, hogy bevallotta, kedvesebb akar lenni.

– Idehívhatok egy tengeri madarat, hogy vigye el az üzenetedet Locke birtokára. Ezt szeretnéd?

– Igen! – ragadtam meg a kezét.

Visszamentem a szobámba, és kiválasztottam egy gyönyörű, krémszínű papírlapot. Óvatosan megszövegeztem az üzenetemet: *Ha van merszed idejönni az ablakom alá, várni foglak.*

Aztán (apró figyelmesség gyanánt) almavirágot nyomtam a papírra, szorosan négyzet alakúra hajtottam, majd lezártam viasszal és Madoc pecsétjével.

Emlékeztetni akartam Locke-ot, hogy nem tanácsos ujjat húzni velem. Nem voltam ám annyira ostoba! Legalábbis akkor még.

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy lány, akit Tarynnek hívtak. Rengeteget szenvedett a tündéreknek nevezett mágikus lények miatt, de hiába vetették meg, ő mindig kedves volt. Aztán egy nap megakadt rajta egy rókahajú tündérfiú pillantása. Láta, milyen erényes és bájos, ezért feleségül vette. Az oldalán, csillagként tündöklő ruhában a tündérek most először tisztán látták Tarynt. Rájöttek, hogy félreismerték, és...

Következő délután az összes órán Locke-ot figyeltem, hátha jelzi valamiképpen, hogy megkapta az üzenetemet. Felém sem nézett. Egyetlenegyszer sem.

Kezdtém kételkedni benne, hogy Vivi tényleg elküldte az üzenetet. Talán valamit elrontott, és a megigézett tengeri madár valaki más birtokára vitte az üzenetet. De az is lehet, hogy Locke egyszerűen összegyűrte és félrehajította.

A közös takarónkon ültünk épp, és te a legnagyobb nyugalommal harapdáltál egy kökényszilvát. Fogalmad sem volt róla, miféle gondolatok kergetőznek vadul a fejedben. Szemügyre vettem fénytelen hajadat, emberi, puha testedet, amin semennyi kardvívás sem segíthet. A halandók világában talán csinosnak számítottunk volna, de itt – hiába is áltattuk magunkat – közönségesek voltunk.

Azt kívántam, bár beléd rúghatnék. Azt kívántam, bár felpofozhatnálak. Ha rád néztem, olyan volt, mintha tükörbe pillantanék. És gyűlöltem, amit láttam. És az önfeledtség abban a pillanatban csak tovább rontott a helyzeten. Tudom, hogy rémes dolog ilyesmit gondolni, de legalább őszintén bevallom. Látod, mindent elmondok.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Egész délután kétségbeesetten, szájalmasan főttem a saját levemben. De aznap este kavics koppant az ablakomon. Egy fiú alakja bontakozott ki odalént, a sötétben. Úgy mosolygott fel rám, mint aki már az összes titkomat ismeri.